

El PSOE i Catalunya: convicció versus concessió

Dll, 25/10/2021 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

En una cala del Maresme, entre Calella i Sant Pol, hi ha una pintada que diu: “Estimem la terra, odiem les fronteres”. Un bon lema. Utopia per utopia, m’agrada molt més, i em sembla molt més factible i molt més fructuosa la d’una Espanya que funcioni i en la qual Catalunya hi càpiga bé, que no pas la d’una Catalunya independent, que, veient com va tot, crec que seria un país d’ànima molt esquifida i en què, a més, el procés d’independència provocaria una gran destrossa en molts àmbits.

De fet, de tot això n’he anat parlant en aquesta pàgina, perquè em sembla una qüestió en la qual la manera com jo entenc i visc la fe cristiana hi té força a dir. En aquest cas, perquè crec que l’Evangeli m’empeny a pensar que val molt la pena fer tots els esforços per bastir ponts entre uns i altres, perquè d’aquí en pot sortir un immens enriquiment mutu que una ruptura, que d’altra banda em sembla inviable, impossibilitaria.

L’últim cop que en vaig parlar va ser fa poc, a finals de setembre, però ara hi vull tornar, incitat en aquest cas pel congrés del PSOE que es va celebrar ara fa una setmana. I és que el PSOE encara no s’ha decidit a fer el pas mental que el capacitaria per obrir realment el camí d’una estructura territorial espanyola que funcioni. I aquest pas mental és el de creure que realment la diversitat dels territoris que formen Espanya és una riquesa i no una nosa, i per tant, que aquesta diversitat s’ha d’integrar plenament en totes les decisions que prengui el govern de l’Estat.

I la pena és que això no és així. Que la pluralitat de les Espanyes és vista i viscuda pels governants espanyols, majoritàriament, com una nosa, malgrat totes les proclames en sentit contrari que es fan de tant en tant. ¿I llavors què passa? Doncs que tot avanç en l’autogovern de Catalunya i en la potenciació de la llengua i la cultura catalanes és entès i viscut no com una cosa bona que fa millorar Espanya, sinó com una cosa que seria millor que no s’hagués hagut de fer però que no hi ha més remei que fer-la per apaivagar els independentistes catalans i per obtenir, eventualment, els seus vots. O sigui que es fa com una concessió, i no com a resultat d’una convicció. Per això passa, per exemple, el que ha passat en el congrés del PSOE: que la referència a l’objectiu federal apareix en el document final per una esmena del PSC, perquè en el document inicial no hi era. ¿I per què no hi era? Doncs perquè al PSOE no li surt de dins, no n’està convençut, i només ho accepta perquè no té més remei. Més o menys com en la llei de l’audiovisual, un tema encara no resolt.

Jo no soc independentista, com he dit prou vegades. Però sí que vull, com a català, un nivell d’autogovern més sòlid i més clar, i una voluntat decidida del govern espanyol de potenciar la llengua i la cultura catalanes. I ho vull perquè m’estimo aquesta terra i totes les seves riqueses, i perquè crec que Espanya hi sortiria guanyant molt si les reconeixia també com un patrimoni col·lectiu que enriqueix a tothom i fa avançar el conjunt del país. O sigui que m’empipa molt veure la manca de convicció del PSOE, i m’empipa encara més que per al PSOE els catalans no independentistes se suposa que no tenim cap interès en el desenvolupament social, cultural i polític de Catalunya. Que els passos que fan són només per la pressió

independentista, no per l'interès del conjunt dels catalans i dels espanyols, com hauria de ser. I a sobre sense adonar-se que així no aturaran l'independentisme, perquè l'independentisme considera les tals concessions com a victòries i com a passos nous que ha aconseguit fer enfront d'Espanya i cap a la independència. En canvi, si pensessin una mica, els avanços en l'autogovern i en la potenciació de la llengua els podrien presentar com a part d'un projecte volgut i convençut per vertebrar Espanya i consolidar-la de cara el futur.

Jo no sé de què deuen parlar Miquel Iceta i Salvador Illa quan es troben amb Pedro Sánchez. Però em sembla que farien un gran servei al país -entenent per país tant Catalunya com tot Espanya- si aconseguissin convèncer d'això Pedro Sánchez. I que a partir d'aquí el PSOE s'animés a fer una campanya pedagògica valenta, ben pensada, seriosa, sense subterfugis, explicant aquesta qüestió tant als seus propis militants com al conjunt de la població. La campanya que s'hauria d'haver fet en els primers anys de la democràcia i que lamentablement no es va fer.